

forbindelse med ved behandlingen af det her omhandlede spørgsmål, har anset det for klart, at homoseksuelle prostitutionsforhold indebærer så betydelige risici for skader af personlighedsmæssig og social karakter, at en samfundsmæssig indgriben, specielt over for yngre udøvere, må anses for absolut velbegrundet og nødvendig.

At begrundelsen for anvendelse af bestemmelsen i § 230, således som forholdene foreligger nu, må søges i ønsket om at yde de homoseksuelt prostituerede en forsorgsmæssig hjælp, hvis effektivitet må antages i nogen grad at bero på den bagved liggende straffetruassel, kan derfor ikke i sig selv motivere en ophævelse.

Et for flertallet væsentligt spørgsmål har herefter været, om man gennem anvendelse af § 199 ville kunne yde en lige så effektiv hjælp til de homoseksuelle prostituerede, som man gennem bestemmelsen yder de heteroseksuelle prostituerede. § 199 finder, som det fremgår af afsnit IV, allerede i et vist omfang anvendelse også over for den homoseksuelle prostitution, nemlig i de tilfælde, hvor den pågældende er helt uden erhverv. Bestemmelsens anvendelsesmuligheder over for denne prostitutionsform er imidlertid i praksis stærkt begrænset. De mandlige prostituerede er meget ofte værnepligtige, lærlinge, skoleelever eller gadehandlere, således at der ikke er mulighed for at give dem pålæg om at søge lovligt erhverv. Der forekommer tilfælde, hvor det over for en mandlig prostitueret er udelukket at anvende § 199, selv om den pågældende er uden fast bopæl og overnatter på trappegange o. lign.

Man må herefter konstatere som en praktisk erfaring, at de homoseksuelle prostituerede erhvervsmæssigt udviser sådanne forskelle i forhold til de kvindelige prostituerede, at man ikke på grundlag af § 199 vil have mulighed for samfundsmæssig indgriben i samme omfang som over for den kvindelige prostitution — typisk den prostitution, der giver sig offentligt til kende, hvor kontakterne indledes på gader og i restaurationer.

Det må forekomme mindre rimeligt alene for at opnå en formal lovgivningsmæssig ligestilling af de to prostitutionsformer, der i praksis fremtræder forskelligt, at ophæve § 230, når bestemmelsen er praktiseret på

en måde, der ikke i realiteten kan kritiseres.

Dette gælder, uanset om man betragter den homoseksuelle prostitution blot som lige så skadelig, eller man betragter den som mere skadelig end den heteroseksuelle. Medens man med hensyn til de sociale skadevirkninger kan henvise til bemærkningerne ovenfor, skal man på dette sted blot pege på, at den kriminalitet, der finder sted i umiddelbar forbindelse med homoseksuel prostitution — navnlig pengeafpresning og vold — normalt er af en alvorligere karakter end den kriminalitet — typisk tyveri — der er knyttet til den kvindelige prostitution.

I overensstemmelse med de fra Københavns politi, forsorgsorganisationen Unge Mænds Vel, Københavns børne- og ungdomsværn og direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen foreliggende udtalelser finder flertallet herefter ikke, at det kan anses for forsvarligt at ophæve § 230. Ligeledes i overensstemmelse med de foreliggende udtalelser kan flertallet derimod gå ind for, at § 230 ændres, således at der fremtidig, ligesom i § 199, kræves tilside-sættelse af en forudgående politimæssig advarsel, for at et strafansvar skal kunne gøres gældende, jfr. nedenfor s. 39.

Et medlem (Waaben) udtaler:

Som det tidligere er fremhævet, betegner § 230 en skærpeelse i forhold til § 199 derved, at strafansvaret ikke er betinget af, at homoseksuel prostitution drives som erhverv. Denne afvigelse fra § 199 er principielt betænkelig og kan næppe forsvares på grundlag af de foreliggende oplysninger om den homoseksuelle prostitutions karakter og om behovet for forsorg.

Det synes klart, at § 230 efter sin ordlyd omfatter forhold, som ikke bør kunne straffes, f. eks. kønsligt forhold på det helt private plan mellem to 25-årige homoseksuelle, hvor den ene modtager betaling af den anden. At sådanne forhold formentlig ikke er typiske for den homoseksuelle prostitution og i hvert fald sjældent kommer til politiets kundskab, kan ikke ændre den kendsgerning, at kriminaliseringen i § 230 går for vidt.

Det må da også antages, at forslag om at opretholde § 230 ikke (længere) motiveres